

Райна. Ехъ! тате, какво щѣ правѣхъ, как-
вото правятъ другытъ; щѣ го носѣхъ на поясъ
и щѣ глѣдамъ часъ по часъ колко са е време
изминало.

Г. Богданъ. — Часъ по часъ ли? Толкози
скѣпи ли сѣ твоитѣ часове? Или защото си
въ тѣзи години, въ които са иска отъ тебе
послушность и покорность, че ти са виждатъ
денетѣ много дългы, та искашь да глѣдашь
какъ са изнизватъ единъ по единъ?

Райна. — Не, тате: ты често си ми каз-
валъ, че на моята възраст челѣкъ е най че-
ститъ.

Г. Богданъ. — Ако ти трѣба пѣкъ само за
да знашь сегись - тогись колко са е изми-
нало отъ съмване и колко има до дѣ са мръ-
кне, немаме ли на стълбата покаченъ ча-
совникъ, който показва колко време отъ деня
са е изтѣкло?

Райна. — Тѣй; ами когато съмъ горѣ за-
лиса на съ работа, не го чювамъ кога бій. Съ-
кога не са намѣрва челѣкъ при мене за да
попытамъ кое време е. Трѣба да ставамъ и да
слѣзвамъ, време да губѣхъ. А часовникъ ако и-
махъ, това са свѣршваше тутакси, безъ да си
развалямъ реда и безъ да правѣхъ главоболие
нѣкому.